

דף ח.

ein m'shet A

הרמב"ם הל' מעילה פ"ב ח"ז

חטאת בהמה וְאַשְׁם וּזְבָחִי שֶׁלְמֵי צֹבָר מֹעֲלִים בְּכֶלֶן מִשְׁחָה קָדְשׁו עַד שִׁיזְרָק הַדָּם. נִזְרָק הַדָּם מֹעֲלִין בְּאַימְנוּרֵיכֶן עַד שִׁיצָאו לְבֵית הַדָּשָׂן. וְאַין מֹעֲלִין בְּבָשָׂר. וְכֵן חטאת העוף מֹעֲלִין בָּה מִשְׁחָה קָדְשׁו עַד שִׁיזָה דָמָה. הַזָּה דָמָה אַין בָּה מַעַילָה. אָבֶל אָסּוּר לִיהְנוֹת בְּמִרְאָתָה וּנוֹצְתָה. וְהַגְּנָגָה בְּהַזְּה אָחָר הַזָּה לֹא מַעַל:

ein m'shet B

הרמב"ם הל' טומאת אוכליין פ"ב ח"ז

השוחט בהמה חייה ועוף **הכשר** כָל הַבָּשָׂר בַּדָּם שִׁיצָא בְשָׁחִיטה. לְפִיכָךְ אִם לֹא יָצָא מֵהַזָּה דָם בְשָׁחִיטה גַּרְיִי כָל בְּשָׂרֵן צְרִיךְ **הכשר** כָּל הַאֲכָלִין שֶׁלָא **הכשרו**:

הרמב"ם הל' שאר אבות הטומאה פ"ז ח"ג

טַבּוֹל יּוֹם פּוֹסֵל אֲכָלִי תְּרוֹמָה לוּמְשָׁקָה תְּרוֹמָה וְאֲכָלִי הַקָּדֵשׁ וּמְשָׁקָה הַקָּדֵשׁ פּוֹסֵל הַפָּל. **כִּיּוֹת.** **טַבּוֹל יּוֹם שְׁנִינָע**

ג. **כָּסֶף** משנה חטא בהמה ואשם וכו' עד הרזה דמה אין בה מעילה. משנה פ"ב דמעילה (דף ט'). ומ"ש אבל אסור ליהנות במוראותה ונוצתה וכו'. בסוף תמורה (דף ל"ד) עולות העופ שנטמזה דמה מورאותה ונוצזה שלה יצאו מידי מעילה ואסיקנא דמי'ם אסורים בהנאה משום דנקברים הם כדאמרין בפי'ך דיומא נבלעים במקומן וכל הנקברים אפרן אסור:

כ. **כָּסֶף** משנה השוחט בהמה חייה ועוף וכו'. משנה פ"ב דחולין שם וכת"ק:

ל. **כָּסֶף** משנה טבול يوم פוטול וכו'. בראש פרק ב' דמעילה (דף ח') אהא דתנן נמלקה הוכשרה להപסל בטבול يوم להപסל אין אבל לטמורי לא מתניתין מני רבנן היא דתניתיא

בְּאֶכְלֵין שֶׁל תְּרוֹמָה עַשְׂנוּ שְׁלִישִׁי לְטֻמָּא מִפְנֵי שֶׁהוּא
שְׁנִי וְכֵן אֵם נָגַע בְּמִשְׁקִין שֶׁל תְּרוֹמָה טָמָאין וְהַרִּי הֵן
שְׁלִישִׁי לְטֻמָּא. נָגַע טְבּוֹל יּוֹם בְּמִשְׁקִין שֶׁל קָדֵשׁ טָמָא
וְהַרִּי הֵן רְבִיעִי לְטֻמָּא וְכֵן אֵם נָגַע בְּאֶכְלֵין הַקָּדֵשׁ עַשְׂנוּ
רְבִיעִי. אֲבָל אֵם נָגַע בְּאֶכְלֵין חָלֵין וּמִשְׁקָה חָלֵין הַרִּי הֵן
טְהוֹרִין. וְדִין מִחְסָר כְּפּוֹרִים וְטְבּוֹל יּוֹם בְּנִגְיּוּת הַקָּדֵשׁ
אֶחָד הוּא. הַרִּי נִתְבָּאֵר לְךָ מִכֶּל אַלְוִי הַדְּבָרִים שָׁאַיִן שֵׁם
מִשְׁקִין שְׁנִיּוֹת לְעוֹלָם אֶלְאָה הַמִּשְׁקִין תְּחִלָּה לְעוֹלָם חַוֵּץ
מִשְׁקִין שְׁנִיגַע בְּהֵן טְבּוֹל יּוֹם שְׁהֵן שְׁלִישִׁי אֵם הַיּוֹם
תְּרוֹמָה אוֹ רְבִיעִי אֵם הַיּוֹם קָדֵשׁ:

עין משפט ג' הרמב"ם הל' שאר אבות הטומאה פ"א הל"ז

וְדִם שְׁשִׁקְעָה עַלְיוֹ חַמָּה וְלֹא נִזְרָק נִפְسָל הַזְּבָחָה. וְאֵם
נִזְרָק לֹא הַרְצָה:

טְבּוֹל יּוֹם אָבָא שָׁאֹל אָמֵר תְּחִילָה לְקָדֵשׁ רְבִי מַאיָר אָמֵר מַטְמָא אֶת הַקָּדֵשׁ וּפּוֹסֵל אֶת
הַתְּרוֹמָה וְחַכְמָה כְּשֵׁם שַׁהוּא פּוֹסֵל מִשְׁקָה תְּרוֹמָה וְאֲוֹכְלֵי תְּרוֹמָה כֵּךְ הָוּא פּוֹסֵל מִשְׁקָה קָדֵשׁ
וְאֲוֹכְלֵי קָדֵשׁ וּמִפְרַשׁ טָעָמָה דְּחָכְמִים מִשּׁוּם דְּכִיּוֹן דְּטְבָל קְלָשָׁא תּוֹמָא פּוֹסֵל מִשְׁוּם טָמָא לֹא
מִשְׁוּם כְּלָוָר וְאַיִן כִּשְׁאָר שְׁנִי שְׁמַטְמָא ג' בְּקָדֵשׁ וְדָבָר יְדוּעָה שְׁכַשָּׁא וּמָר פּוֹסֵל עֲנֵינוּ שְׁלָא
יְטָמָא זָוְלָתוֹ וְכָמְבוֹאָר בְּדָבָר רְבִינָו בְּרִפְיִ"א וּבְפִיְ"א דְּפָרָה תָּנַן דְּטָעָן בִּיאָת מִים מִן הַתּוֹרָה
לְאַחֲרֵי בִּיאָתוֹ פּוֹסֵל בְּקָדֵשׁ וּבְתְרוֹמָה אַלְיבָא דְּחָכְמִים וּמוֹתָר בְּחוֹלִין וּבְפִיְ"חַ דְּפָרָה תָּנַן כֵּל
הַפּוֹסֵל אֶת הַתְּרוֹמָה מַטְמָא מִשְׁקִים לְהִיּוֹת תְּחִילָה לְטָמָא אֶחָד וּפּוֹסֵל אֶחָד חַוֵּץ מְטְבּוֹל
יּוֹם:

ג. כָּסֶף מִשְׁנָה וְדִם שְׁשִׁקְעָה עַלְיוֹ חַמָּה וּכְיוֹן. מִימָרָא בְּס"פּ אַיִזְהּוּ מִקוּמָן (דף נ"ו):

עין משפט ד

הרמב"ם הל' מעילה פ"ב ח'ז

חטאת בהמה ואמם וזבחי שלמי צבור מועלים בכלן ממשה קדשו עד שיזרק הדם. נזרק הדם מועליין באימוריין עד שיצאו לבית הדשן. ואין מועליין בבשר. וכן חטאת העוף מועליין בה ממשה קדשו עד שיזה דמה. זהה דמה אין בה מעילה. אבל אסור להנות במרקחתה ונוצתה. והנחתה בכאן אחר חזיה לא מעיל:

דף ח:

עין משפט א

הרמב"ם הל' שאר אבות הטומאה פ"ז ח"ג

טבול يوم פסולأكلוי תרומה ומشكاه תרימה ואכלוי קדש ומشكاه קדש פסול הכל. כיצד. טבול يوم שנגע באכלין של תרומה עשהן שלishi לטמאה מפני

ג. כסף משנה חטא בהמה ואשם וכו' עד הוזה דמה אין בה מעילה. משנה פ"ב דמעילה (דף ט'). ומיש אבל אסור ליהנות במרקחתה ונוצתה וכו'. בסוף תמורה (דף לד') עולה העוף שנתמזה דמה ממרקחתה ונוצזה שלה יצאו מידי מעילה ואסיקנא דמי'ם אסורים בהנאה משום דנקברים הם כדרמיין בפיק' דיום נבלעים במקומן וכל הנקיירים אפרן אסור:

ט. כסף משנה טבול يوم פסול וכו'. בראש פרק ב' דמעילה (דף ח') אהא דתנן נמלקה הוכשרה להפסל בטבול يوم להפסל אין אבל ליטומי לא מתניתין מני רבנן היא דתניא טבול يوم אבא שאל אומר תחיללה לkadsh Rabbi מאיר אומר מטמא את הקדש ופסול את התרומה וחכ'יא כשם שהוא פסול משקה תרומה ואוכלוי תרומה כך הוא פסול משקה קדש ואוכלוי קדש ומפרש טעמא דחכמים משום דכיון דטבל קלשא טומאה פסול משוי טמא לא משוי כלומר ואיןו כשר שני שמטמא ג' בקדש ודבר ידוע שכשהomer פסול עניינו שלא יטמא זולתו וכਮבוואר בדברי רבינו ברפי'יא ובפי'יא דפורה תנן דעתן ביאת מים מן התורה לאחר ביאתו פסול בקדש ובתרומה אליכא דחכמים ומותר בחולין ובפי'יא דפורה תנן כל הפסול את התרומה מטמא משקים להיות תחיללה לטמא אחד ולפסול אחד חז' מטבול יום:

שזהו א שני וכן אם נגע במשקין של תרומה טמאין והרי הן שלishi לטמאה. נגע טובול يوم במשקין של קדש טמאן והרי הן רביעי לטמאה וכן אם נגע באכלוי הקדש עשהן רביעי. אבל אם נגע באכלין חליין ומشكלה חליין הרי הן טהורין. ודיין מחרס כפורים וטובול يوم בנגיעה הקדש אחד הוא. הרי נתבאר לכך מכל אלו הדברים שאין שם משקין שניות לעוזם אלא המשקין תחלה לעוזם חוץ ממשקין שני נגע בהן טובול يوم שני שלishi אם היו תרומה או רביעי אם היו קדש:

עין משפט ב

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"א הל'ב

בשר קדשים קלים שייצא חוץ לערזה קדם זריקה דמים. אף על פי שנזרק הדם והבשך בחוץ אפשר

ג. בסוף משנה בשר קדשים קלים וכו'. בזבחים פרק כל התדריך (דף צ') פלוגתא דרבנן ור' ל' ופסק קר' יוחנן וכן היא ג'יכ פלוגתא דר' אליעזר ור' ע' ופסק קר' ע' ומיש והזרקה מועלת ליוצאה לשרפטו אבל לא לאכלו. בספק דמעילה (דף ז'): כי אמר ר' עקיבא זריקה מועלת ליוצאה לשרפיה אבל לא לארפה. ופירש'י דלהכי מהניא אליה זריקה שאינו נשרכ לאלתר כפסולים אלא עד שתבעור צורתו: כתוב הרשב"ד א"א לא ידעתי מה זה וזה וכו'. ככלומר דהשתא מהדר ובינו למיש לעיל או שייצא חוץ לעוזרה לא יזרוק הדם ואם זרק הורצחה וקאמר שלא הורצחה אלא להעלותו על גבי המזבח אבל לא לאכלו והיה לבשר קדשים קלים שייצא חוץ לחומת ירושלים שם זרק הדם הורצחה לשרפטו אבל לא לאכלו, וכתוב שדבריו מבולבלים שהכניס דין בשר קדשים קלים שייצא חוץ לעוזרה בין הדברים וכן היל לכתוב ואם זרק הורצחה והיה לבשר קדשים קלים שייצא חוץ לחומת ירושלים ואח'יכ היל לכתוב דין בשר קדשי קדשים שייצא חוץ לחומת העוזרה. ואני אומר שטעמו של רבינו שבתחלתה כתוב דין בשר קדשי קדשים שייצא חוץ לעוזרה (ואה"כ כתוב דין בשר קדשים קלים שייצא חוץ לעוזרה) ואח'יכ כתוב דין בשר שייצא חוץ למחיצתו קודם זריקה דהיאנו בשר קדשי קדשים חוץ לעוזרה ובשר קדשים קלים חוץ לחומת ירושלים שהזרקה מועלת בהם לשרפטו אבל לא לאכלו:

מִפְנֵי שֶׁפּוֹף הַבָּשָׂר לְצַאת. וְהַזְרִיקָה מֹעֲלָת לִיוֹצָא לְשִׁרְפוֹ אָכְלָלָא לְאָכְלוֹ:

ein meshetz :

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ז ח"ז

וּמְצַדִּי דָם חַטָּאת הַעֲוֹף מַעֲכָבָן. וְאֵין לְמַזְבֵּחַ בָּה אֶלָּא דָמָה וּמַשְׁאָר גְּאָכֵל לְזִכְרֵי כְּהַנֶּה כְּבָשָׂר חַטָּאת הַבְּהִמָּה:

כ. כסף משנה ומיש ומיizio חטא העוף מעכב. משנה שם [בזבחים] מיצה דם הגוף פסולת ובפרק ב' דמעילה (דף ח' ט') איפליגו אמוראי במילתא ולמ"ד אינו מעכב אותו והוא כמו אמרاوي ושנינו דחיקי ולא סמכין עליוו. ומיש ואין למזבח בה אלא דמה וכו'. משנה בפ' קדשי הקודשים (דף ס"ד):